

mosfære, der tager udgangspunkt i vores virkelighed i Vesten frem for at tage udgangspunkt i den virkelighed, der er i Mellemøsten, i forhold til at skabe dialog, demokrati, menneskerettigheder, respekt osv.

Et andet, men relateret problem, som vi står med, handler om Danmarks ry og omdømme. Hvis vores budskab om demokratisering og respekt for menneskerettighederne skal have nogen effekt, er det nødvendigt, at vi selv lever op til disse standarder, og det gør Danmark desværre ikke.

Med hvor stor legitimitet kan vi tale om demokrati, når vi deltager i en ulovlig krig mod Irak, der har kostet titusindvis af menneskeliv? Hvad mener vi egentlig med demokrati, når vi straffer palæstinenserne for at have valgt en regering, vi ikke bryder os om? Og hvordan mon vores snak om menneskerettigheder lyder, når vi deltager i militære operationer i Irak og Afghanistan med koalitionspartnere, der torturerer fanger eller sætter dem i hemmelige fængsler?

Særlig vores eftergivende holdning over for Israels fortsatte besættelse af Palæstina og undertrykkelse af palæstinenserne må få vore budskab om menneskerettigheder til at klinge ganske hult, og ikke mindst må hele Danmarks følgeragtige politik over for slyngelstaten USA virke som en stopklods for meningsfuld dialog med befolkningen i den arabiske verden. Hertil kommer så Muhammedkrisen, hvor det er lykkedes vores statsminister at blive uvenner med befolkningen i det meste af den arabiske verden på grund af sin arrogance og på grund af sine manipulationer. Spørgsmålet er, om Danmark overhovedet i dag har den nødvendige moralske autoritet til at kunne gøre en nyttig indsats i det område.

Kl. 17.50

Derfor deler vi også synspunktet i Udenrigsministeriets analyse om, at der er et behov for en stringent efterlevelse af vore egne principper, hvis tillid og troværdighed skal genskabes.

Men det betyder jo sådan set, at vi markant skal ændre vores udenrigspolitik. Vi må ud af Irak og klart afvise et angreb på Iran, vi må føre en langt mere kritisk politik over for den israelske besættelsesmagt, vi må hægte os af USA's ekspansionistiske dagsorden, og samtidig må vi væk fra den arrogante linje, som Muhammedkrisen var det bedste eksempel på. Det var simpelt hen pinligt at opleve statsministeren, da han belærte højt uddannede arabiske diplomater

om, hvad ytringsfrihed betyder – som om de ikke vidste det.

Når disse principielle ting er sagt, vil jeg gerne på Enhedslistens vegne komme med nogle konkrete input til, hvilke indsatser vi mener at det arabiske initiativ fremover skal prioritere.

Vi er sådan set enige i de fokusområder, der er valgt. Vi er enige i fokus på kvinders rettigheder; homoseksuelles rettigheder var i øvrigt også noget, man kunne tage fat på i denne sammenhæng. Vi mener også, at fokus på frihedsrettigheder og menneskerettigheder er meget vigtigt. Vi mener dog, at man burde gøre bekæmpelse af tortur til et selvstændigt fokus inden for dette område.

Mellemøsten er desværre en af de regioner, hvor anvendelse af tortur er udbredt. Det er ikke blevet bedre efter den 11. september, hvor mange af landene er hoppet med på krigen mod terror i ly af, at denne rammer anderledes tænken- de og oppositionen generelt. Tortur er også udbredt i flere af de lande, som der lægges op til som fokusområder.

Vestens rolle i dette har desværre været meget tvivlsom. Vi ved, at både USA og Storbritannien har brugt lande i Mellemøsten til at udlicite- re tortur. Konkret ved vi, at amerikanske og britiske fanger har været fængslet i Marokko og udsat for brutal tortur, inden de er fløjet videre til Guantánamo. Og USA bidrager nu f.eks. til byggeriet af et nyt fængsel i Marokko.

Dette gør det ikke mindre vigtigt, at Danmark prioriterer en indsats mod tortur i Mellemøsten. Vi skal støtte samarbejdet med lokale menneskerettighedsgrupper og lægge pres på regeringerne for at ophøre med at bruge tortur. Og samtidig må vi kræve, at USA's udlicitering af tortur til området ophører.

Et andet område, der kunne gives større fokus, var beskyttelse af mindretal. Et eksempel er den kurdiske befolkningsgruppe, som oplever undertrykkelse og diskrimination i både Syrien, Iran og Tyrkiet.

Sidst, men ikke mindst mener vi, at man burde prioritere støtten til arbejdstagerorganisationer langt højere. Arbejderbevægelsen har historisk spillet en kernerolle i kampen for demokrati og menneskerettigheder. En styrket fagbevægelse vil medvirke til at skabe større økonomisk lighed, som også vil bidrage til en demokratisk udvikling.

Det får os tilbage til udgangspunktet. Det vigtigste, vi kunne gøre for at støtte en demokratisk udvikling i Mellemøsten, var at bidrage til at